Ժ.Զ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4166 — 9/21 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1899 — ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ — 18 ՐԷՁԷՊ 1317 — Ժ.Զ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 4166

درعلیه غلطه صوقاغی آرمودی ایداره سنه مراجعت اولنمق لازمدر

ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեաց հաց

Les annonces sont reçues à la Direction du Journal "AREVELK" Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱՋԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Գալով ու պատուհերու համար տարեկան. 140 Ղրս
" " " վեցամսեայ. 70 "
" " " եռամսեայ. 40 "
Դուռ երկիրներու համար տարեկան. 40 Ղրս
" " " վեցամսեայ. 20 "

Դրամի փոխառեալ փոսթայի փուլ կ'ընդունուի, 115 գրուած փուլը 100 գրուշ հաշուով:

Յեղակաց քպատարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:

Յաճուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

10,000 ՈՍԿԻՆԵՐԸ ՈՒՐ Կ'ԵՐԹԱՆ

Երբ աչքերնուս առջեւ կը բերենք Պոլսոյ ցրուած թաղերուն մէջ մեր գպրոցները, որոնք եկեղեցիի մը մօտիկ կառուցուած են, և անով կը հովանաւորուին, և երբ լուռ հաշիւը կ'ընենք այն 10,000 ոսկիներուն, որոնք այդ կրթական հաստատութիւններուն պիտուէն կը կազմեն մերձաւորաբար, կը զարմանանք տեսնելով Պատրիարքարանի մէջ 15 չրջանաւարտներ միայն, (մեծ մասամբ աղջիկ) որոնք եկած էին իրենց վկայականները առնելու, յալզագ գպրոց մը հպարտութիւնով։ Հրատարակուած կրթական լուրերու դղորդին մէջ երբ բաղդատութեան կը դնենք եղած ծախքը, չրջան ուսարաններու թիւին և անոնց իւրայատուկ մեծաւոր կարողութեան հետ, չատ չուտով կրնանք զգալ նիհարութիւնը թիւին և կարողութեան, ու գրեթէ կ'ապշինք, երբ կը լսենք Ուսումն. Խորհուրդին յայտարարութիւնը՝ հաստատող, թէ 8 տարիներէ ի վեր, այսքան կարմական կանոնագրի հաստատութեան թուականէն ի վեր, յաւելգիմութիւններ կատարուած են մեր գպրոցներուն մէջ։

Վկայականներու բաշխման հանգէսին մէջ հազիւ թէ Պատրիարք Սրբազանը մատը վերքին վրայ դրաւ, բաւականանալով սակայն յանձնարարելու Ուսումն. Խորհուրդին «Ուսուցիչներու քննութեան աւելի ժլատ ըլլալ...» և մանաւանդ աշակերտներուն սրտի և մտքի զարգացման թերութիւնները։ Այդ մէկ երկու բառերը, որոնք կոչուած են մեր ներքին տգեղութիւններու բնոյթը ցոյց տալու, այնքան տկար են ու անբաւական, վարժարանական այգպիսի հանդիսաւորութեան մը մէջ, որ նոյն իսկ աշակերտները, որոնք վկայական կը առանան, տեսակ մը հաւատք պիտի կազմեն իրենց անձին կատարեալ արժանաւորութեանը վրայ, ու ինքնաբաւութիւնը՝ խակ մտքերէ ծնած՝ զերնիք յաւակնոտներ միայն պիտի չինէ։ Անշուշտ մենք լաւ գիտէ Պատ. Ուսումն. Խորհուրդը, թէ ասկէ չուրչ 25-30 տարի առաջ չատ աւելի բարեկարգ վարժարաններ ունէինք Սամաթիոյ, Օրթագեղի, Պալատի, Գումգապուի և Սկիւտարի մէջ։

Այս միջոցիս մանաւանդ, ուր կը չեշտուի զարգացման առաւելութիւն մը իբր արդիւնք կազմական կանոնագրին (?), թո՛ղ Ուսումն. Խորհուրդը իր աչքին առջեւ ունենայ ցանկը դասատուներուն, որոնց խնամքին յանձնուած է մեր մանուկներուն սրտի և մտքի մշակութեան գործը։ Հաւատացէք, սխալած չպիտի ըլլամ, եթէ յայտարարեմ, որ—մէկ կողմ դնելով մասի մը, համբաւած ու իրապէս կարող դասատուները— գաւառներու մէջ չատ աւելի կանոնաւոր և չատ աւելի կարող ձեռքերու մէջ կը գտնուի կրթական գործը, քան Պոլսոյ մէջ։ Ու եթէ երբեք նիւթական միջոցներու թոյլտուութիւնը ապահովէր գաւառի մէջ սկսած գպրոցներու գէթ 4—5 տարիներու կեանքը, այն ատեն արդիւնքի տեսակէտով մրցման մէջ առաջին տեղը պիտի բռնէր գաւառը, կեգրոնին նախատինք մը ըլլալու աստիճան։ Սակայն ցաւալին այն է, որ հոն գաւառները՝ գրամական անձկութիւնը այնքան չնչուած հանգամանք մը ունի, որ ամէնէն աւելի ուժով բռնուած կրթական ձեռնարկութիւններուն կեանքը հազիւ մէկ տարին չըբջանին մէջ կը փակէ ու աստկալ թոյլ չի տար իր մէջ առնդուած բուն առհմային, լուրջ ու նկարագիր կազմող կրթութիւնը արդիւնաւորելու։ Այսու հանդերձ, եթէ կրթական բոլոր նպաստաւոր ու անհրաժեշտ պայմանները աչքերնուս առջեւ բերենք, և թէ կրթութեան ու դաստիարակութեան գծին վրայ Պոլսոյ ընծայած դիւրութիւնները նկատի առնենք, այն ատեն կը զգանք թէ մեր գըպրոցական հանդիսութիւնները ինչքան արժէք կրնան ունենալ հիմնականապէս։ Բայց մեր պատասխանատուութիւնները այդքան չեն և ոչ ալ այնքան աննկատ, որ կարող չըլլան յայտնի տարբերութիւնները գործ մը իր բուն արժէքին մէջ։ Անհատին հետ, սակայն, պաշտօնեան կայ, որ տիպ ուած է պարտկել, վարագուրել ազատութիւնը, հիւանդագին կարմրութիւնը իբր առողջութեան մէկ ցուցականքը ներկայացնելով։ Մեր ուսուցիչներուն մեծագոյնին ապիհարութիւնը, աւելի կը նպաստէ պղպատկան խոյ բարքերու թեթեւացումին, ու ասանկով փոխանակ լուրջ, մտքի ու արթ տեր երիտասարդութիւն մը իբր չրջանաւարտ ունենալու, կ'ունենանք պատանիներ, որոնք օտար լեզուի քանի մը բառեր կը կակազեն, ու մենք կը ծափահարենք զանոնք։ Ահա թէ ինչ է արդիւնքը այն 10,000 ոսկիներուն, զորս մեր ժողովուրդը կը վատնէ կամայ թէ ակամայ։

Այն ատեն կրնանք հաւատալ, թէ մեր գպրոցները Պոլսոյ մէջ կրնան հիմնապէս բան մը արտադրել, եթէ կրթական մեծ ուժերը միանան իրարու։ Հիմա ժողովրդին գրամական մանր ուժերն են, որոնք կոչուած են թաղային վարժարաններուն կեանքը ապահովելու, իսկ մեծ ուժերը կը վատնուին օտար գպրոցներու մէջ, ու հայ տղայ մը իր բնատոհմիկ կըրթութեան կարեւորութիւնը կ'անձիտէ, խառնակ ծնունդով օր մը գալով իր տոհմին մէջ մտնելու համար։ Եւ այն ատեն միայն կրնանք հաւատալ, թէ պիտի յաղողինք աւելի մեր դպրոցներէն պիտակ դաստուները, որոնց ձեռքը կը գտնուի մեր այսօրուան կրթական գործը։

ՄՈՒՇԵՂ. ՎԱՐԴԱՊԵՏ

ՄԱՏԹԷՈՍ ՄԱՄՈՒՐԵԱՆ

(ՅԻՇԱՏԱԿԱՆ ՆՇՈՒԱԾ)

Տասնչորս տարի կայ երբ առաջին անգամ տեսայ Մամուրեանը, իմ մերի ազգային վարժարանին մէջ։ Նախակրթարանի առաջին տարիս էր։ Ու յիշողութեանս մէջ անջնջելի կերպով դրոշմուած կը մնայ իր պատկառելի գեղեցկութեամբ գլուխը։ Առաջին տպաւորութիւնս վախ, հիացումի, զմայլանքի ու գողար ու վախով սիրոյ խառնուրդ մը եղաւ։ Ուրախտեւ այդ եզական արտայայտութենով մարդուն առջեւ առաջին անգամ սրտիս մէջ արթնցաւ միամիտ ու խոր խանդաղատանք մը։ Ու ապահով եմ որ գիս աշխատութեան մղող միակ ու տիրական ոյժը անոր համբոյր ընդունելու հրապոյրը եղաւ այն ատեն։ Իր ժպիտը, իր թափանցող աչքերուն ժպիտը, տարօրինակ հպարտացնող բան մը ունէր, բոլոր նիւթական վարձատրութիւններէն ու լքարներէն գումարներէն աւելի հպարտացնող ու աւելի խրախուսող։ Տարօրինակ արտայայտութիւններու կը հանդիպ իր ձայնին չեշտը, մերթ հզօր ու ահազդեցիկ, մերթ անդիմադրելի կերպով գրաւիչ, մերթ ամբողջ փաղաքշանք ու մերթ ամբողջ սարսափ։ Աչակերտի մը անունը միայն արտասանելով կը պատժէր կամ երջանիկ կ'ընէր գանիկա՝ չէշտին համեմատ, որով այդ անունը կ'արտասանուէր։ Երբեք մարդ մը դիս անոր չափ համբած չէ։ Մանկութեանս են երջանիկ օրերը ատոր կը պարտիմ, ինչպէս բոլոր հպարտութիւններս ու բոլոր հպարտութեան իրաւունքներս։ Ատոր համար դիրքը սիրողները անչափօրէն սիրած են, թովուած անով, անոր նայուածքովը, ժպիտովը, ձայնովը, բոլոր այն անսահմանութեանը դիւրութիւններովը որուն գաղտնիքը ինքն ունէին միայն աղնուական հոգիները։ Ու բարձրացոյն կարգէն սկսեալ, մինչեւ նախակրթարանի վերջին աշակերտը, ամէնքն ալ, մանուկը ինչպէս պատանին ու երիտասարդը, ինքնայօժար ակնածանքով մը միշտ կը չրջապատէին գինքը։ Երբեք տնօրէն մը այնչափ չէ յարգուած, ու այնչափ հպարտութեամբ չէ սիրուած։

Գալով իր դասերուն, մարդը գերազոյն մեթոդ ունէր դասաւանդութեան, պարզ, վճիտ, լուսաւոր ու տաք ոճ մըն էր իրենը, խօսակցութեան մը պէս համով, չանկուզիչ ու տիրական։ Տնտեսագիտութեան ու լեզուի իր դասերը, պարզապէս խնջոյքներ էին,—ու ամէն անդամուն դասարանէն դուրս դիպչէի գինովցած լուսաւոր աղուորութիւնովը նոր հորիզոններուն որ մտքիս կ'երեւնային անասելի քաղցրութիւններով։ Ամէն դասէ ետքը ինքզինքս աւելի հարուստ, աւելի մեծցած, աւելի երջանիկ կը գտայի։ Ու երբ անձեռնհաս հոգարարձութեան մը վաղանցուկ չրջանին՝ Մամուրեան հեռացաւ դպրոցէն, ու գիմացս տեսայ օր մը, իրրեւ տնօրէն՝ ողորմելի ու չնորհալի ասիկար մը, զուռնաքի ու ըմբոստացումի մէկ վայրկեան, գիրքերս առի, ու մէյ մըն ալ չվերադարձայ այն տեղը որ քանի մը տարի փոզիտուն իմաստասիրութեան տաճարը եղաւ։

* * *

Իրրեւ գրագէտ, Մամուրեան եղական դիրք մը կը գրաւէ վերջին քառորդ դարու հայ գրականութեան մէջ։ Զգելով լեզուական անհուն կարեւորութիւնը իր գործունէութեան,—որովհետեւ աշխարհարարի ամէնէն հոյակազմ մտաններէն մէկը եղած է,—ու ձգելով մոլոր այն թարգմանածոյ գործերը զոր սերունդներ կարդացած են, իր ինքնագիր երկասիրութիւններուն մէջ Մամուրեան անվիճելի ու չատ իսկատիպ տաղանդով վարպետ մըն է։ Իր Նամականիները, Սեւ լեռին մարդը ու Շանմուրեան հրաչալի թղթակցութիւնները, որ արտադրոյնն է փրանսական մակերեսեայ ու անզգական գրոշմով հաղագաւիւտ գրական խառնուածքի մը, գործեր են որ սլիտի մնան, խորունկ կերպով զգացուած, լաւ մտածուած, ու ամբողջ հանդարտ ու հարուստ ժպիքով մը, իր հոգիէն բղխած, ու իր հոգիին ամենէն աւելի հայ մասէն,—էջեր են որ միշտ պիտի կարդացուին, որպէսզեսու գրական վաղանցիկ սլշրանքներէ կոյս՝ ամուր մտածումի ու իրական յուզումի ինքնաբուխ ու անմոռ տաքութիւնն ու լոյսը ունին։ Մամուրեան՝ գրականութիւնը նկատած է իբրեւ նուիրական գործ մը, գաղափարի առաքելութիւն մը, ու հոս կը կայանայ իր ամբողջ գործին տեւական գեղեցկութիւնը։ Ջուտ գրագէտ մը աւելի, հուժկու pamphlétaire մը եղած է, տոգորուած ճշմարտութեան, արդարութեան, և բոլոր մեծ ու ազնիւ բաներուն վեհանձն ու արգաւանդ կիրքովը։ Անաղարտ, գերբեղ մանկական մաքրութեամբ հոգիի մը չունչը, —անուշահոտութիւնը սլիտի ըսէի—կը զգացուի նոյն իսկ իր ամէնէն տենդոտ էջերուն խորը։ Բարոյական տգեղութիւնը, տուրը, կեղծիքը,—իր անհուն ու այլազան բացատրութիւններովը —անհանդուրժելի եղած է միշտ։ Մամուրեան միշտ խանդաղատ գաղափարապաշտ մը եղած է, վերջերը քիչ մը վրդովուած, ու չատ տրտմած հեռաւորութենէն տիեզերական եղբայրութեան մը իտէալին որուն խորունկ կարօտը զգացած է բոլոր մեծ հոգիներուն պէս։

Ինչ մը վերը վաղանցիկ սլշրանք ըսի, ու նոր սերունդի, նոր դարձրոյի զաւակ, չեմ կրնար հաս, — բոլոր երեսատեսիկ խանդաղատանքովս հանդերձ որ ունիմ պատկառելի վարպետիս համար — արգիլել ինքզինքս սլզտիկ փակագիծ մը բանալէ։ Մամուրեանի միակ, — օ՛, չատ աննչան, ու հպիւս թէ — Թերութիւնը եղած է չչահագրգռուելը գրականութեան այն գեղեցկութիւններովը, որոնք élite մը միայն մատչելի անմիջական օգտակարութիւն մը չունին ամբոխին համար։ Ինքը, լայն ու խորունկ համակրութիւններով սիրտ մը, անհատական ու ենթակայական, նուրբ, կնճռոտ երեսին հիւանդագին, յաճախ պաշտելի գեղեցկութիւններու, ու չնորհալի ու մեւամաղձոտ անօգուտութիւններու առջեւ կանգ չէ կրցած առնել։ Ու ատիկա զգալի է նոյն իսկ իր ոճին մէջ որ միշտ պարզ, չափաւոր, անսթենեւթ ու տրամաբանական եղած է։ Մամուրեանի մէջ մի՛ փըսրտըճոլի ու ձեւի աւօրմալ ու հրաչալի գունագեղութիւնները, ու զգայնութեան հիւանդ նրբութիւններուն խռովիչ ու թելադրական բանաստեղծութիւնը՝ որըն կը պատահինք ընդարերան քով։ Ու ընթերցողներէս չատեր, գիտեմ, սլիտի ժպտին թեթեւութիւն բառին գոր վերը գործածեցի, և գոր իրենք խանդավառօրէն պիտի փոխին արժանիքի։ Երբեք չպիտի զարմանայի։ Այնչափ ամէն բան կախում ունի անհատական խառնուածքէ ու նախասիրութենէ։

* * *

Մամուրեան միակ, — օ՛, չատ աննչան, ու հպիւս թէ — Թերութիւնը եղած է չչահագրգռուելը գրականութեան այն գեղեցկութիւններովը, որոնք élite մը միայն մատչելի անմիջական օգտակարութիւն մը չունին ամբոխին համար։ Ինքը, լայն ու խորունկ համակրութիւններով սիրտ մը, անհատական ու ենթակայական, նուրբ, կնճռոտ երեսին հիւանդագին, յաճախ պաշտելի գեղեցկութիւններու, ու չնորհալի ու մեւամաղձոտ անօգուտութիւններու առջեւ կանգ չէ կրցած առնել։ Ու ատիկա զգալի է նոյն իսկ իր ոճին մէջ որ միշտ պարզ, չափաւոր, անսթենեւթ ու տրամաբանական եղած է։ Մամուրեանի մէջ մի՛ փըսրտըճոլի ու ձեւի աւօրմալ ու հրաչալի գունագեղութիւնները, ու զգայնութեան հիւանդ նրբութիւններուն խռովիչ ու թելադրական բանաստեղծութիւնը՝ որըն կը պատահինք ընդարերան քով։ Ու ընթերցողներէս չատեր, գիտեմ, սլիտի ժպտին թեթեւութիւն բառին գոր վերը գործածեցի, և գոր իրենք խանդավառօրէն պիտի փոխին արժանիքի։ Երբեք չպիտի զարմանայի։ Այնչափ ամէն բան կախում ունի անհատական խառնուածքէ ու նախասիրութենէ։

Ջեմ կրնար այս համառօտ գնահատականը փորձս վերջացնել առանց քանի մը բառ ըսելու Մամուրեանի ներքին կեանքին վրայ։ — Երեւակայեցէք կանանչնեղուս մէջ կարուսած՝ պատչգամաւոր իսկիկ տուն մը,— գոհար մը — ներդաշնակութեան, չնորհի, սիրոյ ու մտածկոտ լռութեան անկիւն մը, ուր հիմա վիշտերով, տարիքով, ու փառքով տրամած նահապետը կը խոկայ կեանքին անթափանցելի ու անղոք խորհուրդին վրայ։ Ներս կը մտնէք,— թուղթեր, գիրքեր, հանդէսներ, օրագիրները, մեծ մասը Փրանսական ու անգլիական, ու գալիքին տիրող հսկայ թանգարանը որ ինքն ալ իր տիրոջը պէսպէս ու տրտում վհատութիւնը ունի, վեր կ'ելլէք իր գրասենեակը, իր պարզ ու սրտագոյ ընդունելութեանը առջեւ անվրիպապէս կը մոռնաք ձեր չուարումը։ Ու իր քաղցր մտերմութեանը մէջ, ժամերը կը սահին խոսակցութիւններուն ամենէն հաճոյքովը, մինչեւ որ յաճախ Զինկիրեանին սպարտական ձայնը չսթափեցնէ ձեզ անուշ ու մտերիմ թովչութենէն որուն անձնատուր եղած էիք։

Մանչեսթր Ա. ՇԱՒԼԵԱՆ

ՍԻՐԱՑԻՆ ՏՈՒՄ

Այս օրերս Բարլէի մէջ տեղի ունեցեր է ահռելի տաճմ մը՝ որուն զոհ գացած է Մարանգայի էն նշանաւոր արուեստագէտներէն մէկը՝ գծագրող-վերագրիչ Տիւբուխ։ Հետաքրքրական պարագան սա է որ տաճմը գործուած է ճիշդ այն պարագաներուն մէջ՝ որոնցմով առաջադրած Ճակոբ Աստուածեան իր կիրը ուզած էր սպանել անցեալ ուրբաթ գիշեր, Սկիւտարի մէջ։ Տարբերութիւնը հոն է միայն որ Բարլէի տաճմին մէջ, կինն է՝ որ իր ամուսինը կը սպաննէ՝ անկէ բաժնուած չմնալու համար... Մանրամասները հետը։

* * *

Տիւբուխ ամուսնացած, Բարլէի էն սիրասէր ընտանիքներէն մէկը կազմած էին, ամուսնական համերաշխութեան ու սիրոյ կատարեալ օրինակ մը հանդիսանալով։ Պ. Տանիել Տիւբուխ՝ յիսունը թեւակոխած էր արդէն և յաղոցած էր չինել անուն մը՝ որուն վրայ այսօր կ'ողբան Փրանսայի բոլոր արուեստագէտները։ Կառավարութիւնը քանիցս մրցանակներ ու պատուանշաններ տուած էր անոր՝ այն գեղեցիկ արուեստական արտադրութեանց համար՝ որոնք իրենց սլզտիկ ծաւալին հակառակ մէյ մէկ հրաչակերտներ կրնան համարուիլ։

Կինը՝ տիկին Ժան Տիւբուխ, որ հազիւ 40 տարեկան կար, էն մեծ հաղթութիւններէն մէկը կը զգար իր ամուսնին յաջողութիւնները տեսնելով, և օրէ օր աւելի կը չրջապատէր զայն անխոնջ ու մաքուր սիրով մը՝ որ թերեւս արուեստագէտին գտած ամէնէն թանկագին գըներեւութիւնն էր։

Այս գեղեցիկ ընտանեկան միութիւնը սակայն, վերջերս խռոված էր բոլորովին ցաւալի հիւանդութեան մը պատճառած՝ որուն ենթարկուած էր տիկին Տիւբուխ։ Ջղային հիւանդութիւն մըն էր՝ որ միջատ ազդած էր անոր արդէն իսկ տկար ուղեղին վրայ, տակաւ խելագարի մը վիճակին ենթարկելով զայն։

Հակառակ այն անձնուէր հոգածութեան՝ որով Պ. Տիւբուխ զայն կը չրջապատէր, երեսն վրայ թողլով իր աշխատութիւնները ու մի՛ միայն կնոջը առողջանալուն հոգածու գանուելով, հիւանդութիւնը օր օրի կը չեշտուէր, ու կը սառնար բոլորովին վտանգաւոր հանգամանք մը։ Իր գրգռուած վայրկեաններուն մէջ, խեղճ կինը կը սպառնար ամէնուն, և տպաւորուած այն գաղափարէն՝ թէ իր մահուընէն ետքը ամուսինը միանգամ սլիտի մեռար աշխարհի վրայ, կ'աղաղակէր երբեմն։

—Ինծի հետ պիտի մեռնիս, պէտք է որ իմ հետս մեռնիս։ Ջեմ ուզեր առանց քեզի մեռնիլ։ Միասին պիտի մեռնինք, բարեկամս։

Սպասաւորները չատ անգամներ լսած էին այս տեսակ խօսքեր։

Այդ տեսարանները սակայն բնաւ չէին կասեցներ Պ. Տիւբուխն։ Ընդհակառակը օրէ օր աւելի խնամք կը տանէր իր կնոջ, ու գրեթէ բնաւ տունէն դուրս չէր ելլեր, կարենալ հանելու համար անոր բոլոր սէյքերուն։ Այդ խնամքները առաջ բերին խարուսիկ լաւացում մը՝ որու միջոցին կատարեալ հանգարտութեան մէջ ինկաւ հիւանդը։ Բժիշկն անգամ ալ անօգուտ գտաւ իր այցելութիւնները, միեւնոյն ատեն յոյս յայտնելով թէ տիկին Տիւբուխ կրնար եթէ ոչ բոլորովին՝ գէթ բաւական գլալի կերպով առողջացած նկատուիլ։

Շաբաթ մը առաջ, իրիկուն մը, տիկին Տիւբուխ բաւ իր ամուսինին թէ գուղէք կը վախնար և թէ սլտիք էր իրենց պառկած սենեակին մէջ ձայնատու կղպանք մը դնել, որպէս զի գուռը բացուած պահուն կարենար արթննալ։ Այս առթիւ խնդրեց նաեւ որ սլզտիկ րէվոլվէր մը գնէ իրեն։ Ամուսինը չընդդիմացաւ անոր փափաքներուն, և յաջորդ օրն իսկ գոհացուց զանոնք, առանց բանէ մը կասկածելու։

Երկու երեք օր եւթը, Պ. Տիւբուխ՝ կոկորդի ցաւ մը ունենալուն, սովորականէն կանուխ գնաց անկողինը գնալու։ Շաբաթ առաւոտն, սապատէին գնաց գուռը զարնելու, բայց բնաւ պատասխան չտուին ներսէն. քիչ մը աւելի ուժով զարկաւ, և որովհետեւ ներէն պատասխան չտրուեցաւ, գնաց խնդիրը հաղորդեց միւս սպասաւորներուն ալ՝ որոնք դժբաղդութենէ մը կասկածելով իսկոյն լուր տուին տիկին Տիւբուխի հօրը՝ Պ. Պլանարի որ իր աղջկան հիւանդութեան պատճառն գրեթէ միշտ անոր մօտ կ'անցընէր իր ժամանակը, ու վերջերը միայն՝ պայ լոորվին առողջացած կարծելով իր տունը գացած էր։

Պ. Պլանար, ինք ալ դժբաղդութենէ մը կասկածելով, խելայեղ վիճակի մը մէջ տուն վազեց և տեսնելով որ գուռը ներսէն չեն բանար, սանդուխով մը պատուհանէն ներս մտաւ։ Վարագոյրները գոցեին դեռ և արտաքոյ կարգի բան մը չէր նշմարուեր ներս։ Տիւբուխ անուսներէն ալ անկողնին մէջ քով քովի քնացած կ'երեւային։ Բայց երբ վարագոյրները բացուեցան, Պ. Տիւբուխի իսկոյն ահռելի տեսարան մը առջեւը գտաւ ինքզինքը և սոսկումի ու յուսահատութեան ազաղակ մը արձակեց։

Պ. Պլանար կռնակի վրայ պառկած էր անկողնին մէջ. աջ քունքին քովը զգալի ծակ մը կար՝ ուրկէ արիւնը կը հոսէր տակաւին։ Գլխով իր կնոջ, քովիտի պառկած էր, և աջ ձեռքին մէջ դեռ բռնած էր այն պզտիկ ռէվոլվէրը՝ զոր քանի մը օր առաջ իսկ գնել տուած էր։ Սչուներէրը դեռ ամուսնին վրայ յառած էր և իր ալ աջ քունքին վրայ կը գտնուէր պզտիկ ծակ մը՝ ուրկէ հոսող արիւնը դեռ չէր դադրած։ Երկուքին ալ մահը վայրկենական եղած էր և դիմագիծերնին յայտնի էր որ ամենեւին դեռ մը անգամ չէին զգացած։

Տարաբաղդ կինը՝ որ խոբուսկի առողջացման մը մէջ իսկ դեռ չէր կրցած մշտական վանել սա գաղափարը թէ իր մեռնելէն ետքը ամուսինը միանգամ սլիտի մեռար աշխարհի վրայ, ջղայնութեան վայրկեանի մէջ սպաննած էր զայն և յետոյ վերջ տուած էր իր ալ կեանքին։

ԴԱՍՏԻԱՐԱԿ-ՈՒՍՈՒՑՉԻ ՄԸ

ԲՈՂՈՔԱԿԱՆ ԱՌԱՋԱՐԿԸ

Պէօյիւկտերէ, 6 Նոյեմբ.

Թառատասն տարիէ ի վեր է որ ուսուցչական տալարդը մտած ըլլալով իմ ովանոն կը պաշտօնավարեմ կրթական յարկերու մէջ, ուր ուսանող մանկուտիս օգտակար եղած եմ թէ ոչ, զայդ վաստարանելու չունիմ բնաւ յանկուրեիւն և նպատակ։ Մոյն երկար տարիներու ընթացքին անընդհատ անցուցած եմ Պէշիւքտերէի Հովիսիմեանց նախակրթարանին մէջ, որ երբեմն երկսեռ ըլլալով, տասերկու տարիէ ի վեր միայն լոկ արական սեռի յատկացուած է։ Թէ այսչափ երկարատեւ միջոցի մէջ՝ առաջին թուականէն՝ այն է 1866 էն՝ սկսեալ ո՛րչափ չբջանաւարտ աշակերտներ հասած են սոյն նախակրթարանէն, հարկ չկայ երկարօրէն թուել. սակայն միայն բաւական է ըսել որ ընդհանուր նախակրթարանաց համար զանազան տեղեներ Պատ. Ուսումն. Խորհրդոց կողմէ պատրաստուած կրթական հրահանգներ գործադրութեան դնելու սկսելէն ի վեր՝ որ իբր 15 տարուան միջոց մըն է, գրեթէ ամէն երկու կամ երեք տարին միանգամ չբջանաւարտ աշակերտներ տուած է սոյն նախակրթարանը։ Ինչպէս 5 չբջանաւարտ՝ 1886-ին. չորս 88 ին. չորս՝ 99 ին. երկու՝ 94ին երկու՝ 98 ին. և երեք՝ 99ին։ Սոյնք Պոլսոյ առաջնակարգ և բազմամարդ թաղերու աշակերտաց հետ համահաւասար կարողութեամբ չատ քննութեան արժանի դասուած են գոնէ կեգր. վարժարանի առաջին դասարանը և կամ այլուր քննադատելու. և հետեւաբար այս աշակերտները՝ անշուշտ միակ և ճշմարիտ պարծանք մըն են մեզ համար այնո՛ւ աղտգաւ մանաւանդ, որ միակ գասա-ուսուցչի մը ձգամբ արդիւնաւորուած են գործ. կանոնագրի սլահանջած ամէն ուսումնները սորված չբլալնին մէջ բերելով բոլորովին թերի կը հռչակէ անոնց ուսմանց քանակն ու աստիճանը։ Բայց այս պարագային մէջ կը փորձուիմ հարցնել թէ այդ աշակերտները ընդհ. ազգայ պատմութիւն սւսած չբլալնուն համար տոհմային պատմութենէն հարցում մը վայելելու աներազ ըլլալու էին. Թուաբանութեան մէջ համեմատութիւն, երեքի կանոն, եւն. դիւ առած չբլալնուն համար կոտորակի և ուրիշ Թուաբ. խնդրոց լուծման առաջարկ ընդունելէ զրկուիլ համարուելու էին. կրօնքի, հայերէնի, Թուրքերէնի և գաղղիերէնի մէջ բաւականաչափ յայտնութիւն ունենալնին նշանակութիւն ունենալու չէր՞ արդեօք՝ գըծագրութիւն, երկրաչափութիւն, փիզիք, բնական գիտութիւն, եւն ուսած չբլալնուն համար։ Ասոր նման տեղեկութիւն մը արդէն 1890 Թուականին ալ տեղի ունեցաւ մեր ներկայացուցած 4 չբջանաւարտներու նկատմամբ, երբ այն ատեն ազգ. նախակրթարանները ընդհանրապէս Ս. և Բ. աստիճաններու բաժնուած էին, և մեր աշակերտները մրցման արժանի չբ համարուեցան Բ. աստիճանի պարտ չունենալնուն՝ այսինքն տօմարագիտութիւն, գծագրութիւն, ընդհ. ազգայ պատմութիւն, եւն. ուսած չբլալնուն համար. եւ սակայն այս ըսելնիքս մեզմէ աւելի մեր քննողին հաճութեան արժանանայ։ Թողունք մեր ազգ. վարժարանները, օտար վարժարանաց ո՛ր աշակերտը այս հասակին մէջ կրցած է այնքան առաւելութիւն ունենալ առանց մտաւոր ուժի և կարողական գլալի կերպով առողջացած նկատուիլ։

Ջարմանալի չէ՞ արեւին որ Շրջանաւարտից քննիչ Ծանձաժողովը՝ Պէօյիւքտերէի Տարը, Նախ կրթարանի դասատուներէն ամենագէտ չբլալը գիտնալով հանդերձ՝ անոր սյս անգամ իրրեւ չրջանաւարտ չընդունիլ և Վասփորի վերի ծաչէն մինչեւ Սզգ. Պատրիարքարան երթեւեկի ծախուց յանձնառութեամբ հինգ անգամ ուղարկած երկու աշակերտները՝ Կազմ. Կանոնագրի սլահանջած ամէն ուսումնները սորված չբլալնին մէջ բերելով բոլորովին թերի կը հռչակէ անոնց ուսմանց քանակն ու աստիճանը։ Իրաց այս պարագային մէջ կը փորձուիմ հարցնել թէ այդ աշակերտները ընդհ. ազգայ պատմութիւն սւսած չբլալնուն համար տոհմային պատմութենէն հարցում մը վայելելու աներազ ըլլալու էին. Թուաբանութեան մէջ համեմատութիւն, երեքի կանոն, եւն. դիւ առած չբլալնուն համար կոտորակի և ուրիշ Թուաբ. խնդրոց լուծման առաջարկ ընդունելէ զրկուիլ համարուելու էին. կրօնքի, հայերէնի, Թուրքերէնի և գաղղիերէնի մէջ բաւականաչափ յայտնութիւն ունենալնին նշանակութիւն ունենալու չէր՞ արդեօք՝ գծագրութիւն, երկրաչափութիւն, փիզիք, բնական գիտութիւն, եւն ուսած չբլալնուն համար։ Ասոր նման տեղեկութիւն մը արդէն 1890 Թուականին ալ տեղի ունեցաւ մեր ներկայացուցած 4 չբջանաւարտներու նկատմամբ, երբ այն ատեն ազգ. նախակրթարանները ընդհանրապէս Ս. և Բ. աստիճաններու բաժնուած էին, և մեր աշակերտները մրցման արժանի չբ համարուեցան Բ. աստիճանի պարտ չունենալնուն՝ այսինքն տօմարագիտութիւն, գծագրութիւն, ընդհ. ազգայ պատմութիւն, եւն. ուսած չբլալնուն համար. եւ սակայն այս ըսելնիքս մեզմէ աւելի մեր քննողին հաճութեան արժանանայ։ Թողունք մեր ազգ. վարժարանները, օտար վարժարանաց ո՛ր աշակերտը այս հասակին մէջ կրցած է այնքան առաւելութիւն ունենալ առանց մտաւոր ուժի և կարո-

ԱԶԴԱԿ

ՕՐԱԹԵՐԹ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ, ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՏՊԱՐԱՆ

ՀԱՍՑԷ՝ ՊՈՒՅԱՃԵԱՆ ՓՈՂՈՑ ԹԻՒ 1

ՀԱՆՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԿԱՐԳԱՎՈՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ

ՀԱՅՈՑ ԱՐՔԱՅ ՍՐԲՈՅ ԵԿԵՂԵՑՒՈՅ

ՊԱՏՐԻԱՐՔԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԱՄԵՆԱՍՐԲՈՅ ՊԱՏՐԻԱՐՔՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐԴԱՍԻՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐՄՆԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՍՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՏՆՏԵՍԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ

ՀԱՅՈՑ ԱՐՔԱՅ ՍՐԲՈՅ ԵԿԵՂԵՑՒՈՅ

ՊԱՏՐԻԱՐՔԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԱՄԵՆԱՍՐԲՈՅ ՊԱՏՐԻԱՐՔՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐԴԱՍԻՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐՄՆԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՍՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՏՆՏԵՍԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ

ՀԱՅՈՑ ԱՐՔԱՅ ՍՐԲՈՅ ԵԿԵՂԵՑՒՈՅ

ՊԱՏՐԻԱՐՔԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԱՄԵՆԱՍՐԲՈՅ ՊԱՏՐԻԱՐՔՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐԴԱՍԻՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐՄՆԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՍՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՏՆՏԵՍԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՇՏՕՆԱԿԱՆ ԹԵՐԹԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ

ՀԱՅՈՑ ԱՐՔԱՅ ՍՐԲՈՅ ԵԿԵՂԵՑՒՈՅ

ՊԱՏՐԻԱՐՔԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԱՄԵՆԱՍՐԲՈՅ ՊԱՏՐԻԱՐՔՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐԴԱՍԻՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՐՄՆԱՎՈՐԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՍՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՏՆՏԵՍԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՅ ՀԱՍԱՐԱԿՈՒԹԵԱՆ

ՆՈՐ ԿՅԱՆՔ

ՀԱՅԵՐԵՆ ԱՆԿԱԽ ՕՐԱԹԵՐԹ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Ա. ՓԱՓԱԶՅԱՆԻ

ԹԻՖԼԻՍ, ՍԱԼԱԽԱՆՈՎԻ ՓՈՂՈՑ, ՏՈՒՆ ԹԻՎ 40

ԳԻՆ ԲԱԺԱՆՈՐԴՈՒԹԵԱՆ

ՏԱՐԵԿԱՆ — 12 ՌՈՒԲԼԻ
ԿԻՍԱՏԱՐԵԿԱՆ — 6 ՌՈՒԲԼԻ
ԱՄՍԱԿԱՆ — 1 ՌՈՒԲԼԻ

ԱՐՏԱՔԻՆ ԳԻՆԸ ԱՆԴԱՄ ՏԱՐԲԵՐ ՔԱՆԱԿՈՎ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՒ ԱՅԼ ՏԵՂԵՐԻ ՀԱՄԱՐ

ՏԱՐԵԿԱՆ — 15 ՌՈՒԲԼԻ
ԿԻՍԱՏԱՐԵԿԱՆ — 7½ ՌՈՒԲԼԻ
ԱՄՍԱԿԱՆ — 1½ ՌՈՒԲԼԻ

ԱՐՏԱՔԻՆ ԳԻՆԸ ԱՆԴԱՄ ՏԱՐԲԵՐ ՔԱՆԱԿՈՎ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ԿԱՏԱՐՈՒԱԾ Է ՀԵՏԵՒԵԱԼ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՄԱՁԱՅՆԱԳՐՈՎ

ՀԱՍՑԵ — ԹԻՖԼԻՍ, ՍԱԼԱԽԱՆՈՎԻ ՓՈՂՈՑ, ՏՈՒՆ ԹԻՎ 40

ՀԵՌԱԽՕՍԱՀԱՄԱՐ 21 ԳԻԾ ՎԱՃԱՌՔ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ ՏԱՐԱԾՈՒՄ Է ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՒ ԱՅԼ ՏԵՂԵՐԻ ՀԱՄԱՐ ՀԱՐՅՈՒՐԱՍԱՆՔՆԵՐ ԳՐԱՎԱՃԱՌՈՒԹԵԱՆ ՄԱՍԻՆ

ՊՈՍՏԱՅԻՆ ՎԱՃԱՌՔԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՐՉԱՐԱՆ

ՊԱՏՎԱՎՈՐ

Գ. ՍՍԱՆ

ՀՈԼՄԵՍԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԼՈՒՐԵՐԸ

—Տեսա՞ր, թէ ինչ կը պատահի մեզ, երբ մեր ձայնը չլսուի, խօսքերը չհասկցուին, եւ ամէն մէկ ոք իր ուզածը խօսի։

—Մէկ քանի տարի առաջ ես ալ այդպէս կը կարծէի, բայց հիմա կը տեսնեմ, որ ամէն ինչ ալ այդպէս չէ։ Ես ինքս ալ ականջներուս մէջ ոչ մէկ ցաւ կամ հիւանդութիւն ունիմ, եւ սակայն ոչ մէկ բան կը լսեմ։

—Ինչպէ՞ս կրնաս ըսել, որ ոչ մէկ բան կը լսես, երբ ես հիմա կը խօսիմ քեզի հետ։

—Ես կը տեսնեմ, որ դուն կը խօսիս, բայց ոչ մէկ բան կը լսեմ։

—Ուրեմն ինչպէ՞ս կը հասկնաս, թէ ես ինչ կ՚ըսեմ։

—Կը հասկնամ, որովհետեւ ես ալ կը խօսիմ։

—Ինչպէ՞ս կրնաս խօսիլ, երբ չես լսեր ինքզինքդ։

—Ես ալ չեմ լսեր ինքզինքս, բայց գիտեմ, թէ ինչ կը խօսիմ։

—Ինչպէ՞ս գիտես։

—Ինչպէ՞ս գիտեմ։ Ես ինքս ալ չեմ գիտեր, բայց գիտեմ։

—Ինչպէ՞ս կրնաս գիտնալ, երբ չես լսեր